

פרוטוקול מס' 294

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
מיום ב', כו' בשבט תשל"ג - 29.1.73, שעה 9.00

נכחו:

חברי הוועדה:

- י. גולדשמידט - היו"ר
- י. ארידור
- א. אנקוריון
- מ. ביבי
- ט. בן-פורת
- ג. הלוי
- ג. האוזנר
- א. עופר
- ש. פרידמן
- י. קורן
- י.ה. קלינגהופר

מוזמנים:

- א. ידין - המשנה ליועץ המשפטי לממשלה
- מ. ארן - משרד המשפטים
- ג. דקובר - משרד המשפטים, היועץ למשפט העברי

מזכירת הוועדה: ד. מלחי

רשמה: מ. ניתן

סדר היום: חוק האגידות, תשל"ג-1973 (נוסח לוגו),
טעיפים 6-7).

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. גולדשמידט:

חוק האבירות, תשל"ג-1973

סעיף 6

יש יותר מדי פסיקים בסעיף קטן (ג).

מ. ביבי:

סעיף 2 אומר שהמסורה זכאית לדרוש מהמוציא למסור לה את האבירה, וזה לא עומד כל כך בהתאמה לסיפה של סעיף 6 (א), האומרת "וכן דשאית לעשות המסורה, אם האבירה נמסרה לה". מסעיף 6 (א), בייחוד בשילוב עם סעיף קטן (ב), יוצא שהאיש מודיע למסורה על האבירה ומוכר את האבירה. למעשה צריך לומר שהאלטרנטיבה לפי סעיף 2 (ג), היינו שהמסורה דורשת למסור את האבירה, קיימת עדיין.

י. ארידור:

ממה אתה למד שאינה קיימת?

י. גולדשמידט:

לפי סעיף 6 (ב) יש למוציא הבירה, הבלתי תלויה בשום דבר אחר, להודיע למסורה על האבירה ולמכור אותה. אם המסורה לא תודיע ממנו למסור לה את האבירה, הוא יוכל למכור כי זכותו למכור את האבירה, הוא מראש, אינה תלויה במסורה. הוא יוכל לסעון שזה מקרה חריג בו זכותו למכור את האבירה אינה מותנית בשום תנאי אחר מלבד התנאי של הודעה למסורה זמן סביר מראש.

י. ארידור:

בסעיף קטן (ב) כתוב "כאמור".

מ. ארן:

"כאמור" פירושו שהמסורה תיעשה בדרך מבירה. יכול להינתן שלמוציא יש ענין למכור את האבירה, ויכול להיות שאין לו ענין למכור אותה. מדוע לא לכתוב את הדברים האלה בפירוש?

י. ארידור:

אפשר להוסיף בסוף סעיף קטן (ג) "והמסורה לא דרשה למסור לה אותה", כפי שכתבנו.

א. ידין:

בסעיף 2 (ג).

עד כמה שזכור לי, סעיף זה, לפיו צריך המוציא להודיע למסורה שהוא עומד לפכור את האבירה, נובע מכך שאנשים המאזנים חפצים פוגעים בכל זאת למסורה, וצריך שהמסורה תדע מה קורה. אם המוציא מכר את האבירה, גם את זה צריכה המסורה לדעת כדי שתוכל להשיב לבעל האבירה הפוגעה אליה. אם איננו שוועה, סעיף קטן (ג) בחובדת הכחולה לא היה קשור דווקא למסורה קטן (א), היינו לאבירה שיש למכור אותה, אלא לכל מקרה שהמוציא לא מסר את החפץ למסורה, כי אם החליט למכור אותו.

י. בן-ארי:

האם אי-אפשר לשאול אותה שאלה ששאל חבר-הכנסת ארידור גם לגבי סעיף קטן (א)?

י. גולדשמידט:

גם סעיף קטן (א) כפוף לסעיף 2.

לולא סעיף קטן (ב) אפשר היה לפדש שסעיף קטן (א) כפוף לסעיף 2, אבל כאשר קיים סעיף קטן (ב) אפשר לפדש שהתנאי האמור בו הוא התנאי היחיד המגביל את המכירה, ואיננו מעוניינים בפרשנות זו. בסובן, אפשר לתת גם פירוש אחר, אבל לדעתי שני הפירושים לפחות שנוי משקל, ומדוע לא לתקן את סעיף קטן (ב) כפי שהציע פרופ' ידין?

י. ארידור:

בסוף סעיף 6 (ב) יירוסף: "והמסורה לא דרשה ממנו למסור את האבירה".

הוחלט:

סעיף 7

נאמר כאן "נכס שהופקד או הושאר". יש מקרים די מצויים שאנשים מפקידים חפצים בשמירת חפצים נ"אגד" ואינם נאים לקחתם בחזרה. לכאורה, מקרים אלה אינם

י. גולדשמידט:

היו"ר י. גולדשמידט:

כלולים בסעיף 7, אם כי ברור שמדובר בחפצים שהוזנחו, כי מקום שמירת החפצים ב"אגד" אינו מוסד לפי התיאור בסעיף 7. שאלתי היא אם מקרה זה מצוי ואם המשטרה מתייחסת אליו. אם אמנם מצוי מקרה זה, כלום אין להשלים את סעיף 7 בנקודה זו?

י. בן-ארי: לא אוכל להשיב על כך בוודאות. אם אינני טועה מתייחסים בסעיף 7 לפנים שהושאר בכוונה תחילה ושלא באו לקחתו. יש איזה הסדר בין המשטרה לבין "אגד" בענין זה.

היו"ר י. גולדשמידט:

הענין הוא שהתיאור בשורה הראשונה בסעיף 7 אינו כולל את הסוג הזה. אמנם מוזכרת המלה "הפקד", אלא שאחר-כך מונים רק מוסדות בהם מתגוררים, מתאפסנים, מאושפנים או מבקרים בני אדם. אינני יודע מה עושים הנזקים, למשל, כאשר יש לאדם כספת ואין הוא בא לנפק במשך שנים.

י. ארידור:

לא ברור בכלל מה נחשב כמוסד ומה אינו נחשב כמוסד. האם הכנסת היא מוסד לענין זה?

מ. ארו:

הכנסת היא לפחות "מקום ניוצא באלה".

י. ארידור:

אינני יודע אם "אגד", למשל, הוא מוסד.

היו"ר י. גולדשמידט:

"אגד" אינו כלול בפירוש, ומכאן נובעת שאלתי.

י. ארידור:

אינני יודע אם אינו כלול בפירוש. אולי פן ואולי לא. בתרב בסעיף: "או מבקרים בני אדם". באיזה בנין אין מבקרים? אולם השאלה היא אם זה "מוסד". האם חדר מדרגות של בנין "אל-על" הוא מוסד? העושה "מוסד" בהקשר זה הוא בלתי ברור לחלוטין. יש לזה משמעות רצינית, וידינו הרבה משפטים, מפני שלפי סעיף 3, אם נמצאה אנפידה ברשותו של אדם אחר, האנפידה היא של המוצא ולא של בעל המקום.

מ. ארו:

הנוצרה תיקנה את הסעיף וקבעה שהמוצא חייב למסור את האנפידה לבעל המקום לפי דרישתו. אם בעל המקום דרש את האנפידה וקיבל אותה, הוא המוצא.

היו"ר י. גולדשמידט:

בסעיף 7 אין אנפידה ואין מוצא.

י. ארידור:

תיקון זה של סעיף 3 ימנע ממש מציאת אנפידות, כי אדם הרואה אנפידה ברשותו של אדם אחר והיודע שבשום תנאי לא יוכל להיות המוצא הישר ולעולם לא ייחנה מזכירות של מוצא - לא יודיע על המציאה. אני מצטער על התיקון שהוכנס בסעיף 3 ואני מבקש רביזיה בקשר לסעיף 3. אשר לסעיף 7, אני מצייין שצריך לקבוע בו אותו עיקרון, דהיינו, יש לעודד אנשים למסור אנפידות. נביח שאדם השאיר בחדר בבית מלון שערן זהב ומצא אותו מתאפסן שבא אחריו. אדם זה יעדיף להשאיר את השערן אצלו במקום למסור אותו לבעל בית המלון.

א. ירינ:

זו תהיה גביבה.

י. ארידור:

סוף סוף חוק זה בא למנוע פיתוי אנשים לגנוב חפצים. אילו לא היתה טכנה כזאת שאנשים יגנובו חפצים במקום להשיבם לבעליהם, לא היה צורך בחוק זה, והיינו אומרים כי חזקה על אדם שמצא חפץ שישנה למשטרה וירצה להחזיר לג את החפץ האבוד.

י. בן-ארי:

קיים החוק הפלילי.

י. ארידור:

לדעתי, לא די בחוק הפלילי. כאשר האפשרות לתפוש עבריו קלושה מאד, צריך לעודד אנשים להיות ישרים. גם כיום, בלי חוק זה, מקובל לתת עידוד מסויים למוצא הישר, נזאחילא מפני שאדם נמנע מלעבור עבירה פלילית. בטופו של דבר אין

י. ארידור:

המטרה מחלקת תעודות הוקרה לכל מי שאינו עובר עבירות פליליות, ובכל זאת היא נותנת תעודת הוקרה לאדם שמצא משהוא ולא עבר עבירה פלילית בקשר לאותה מציאה. הגישה הכללית היא שאנו צריכים למנוע גניבה על-ידי מציאה, והחוק הפלילי כשלעצמו אינו מספיק לצורך זה. בסעיף שלפנינו אנו מעודדים גניבה על-ידי מציאה כי אנו אומרים: אדם שמצא מציאה לא ייהנה ממנה; מי שיהנה ממנה זה בעל המוסד. אם כך הדבר, לא ישתלם למוצא להיות אדם ישר. אני חושב שיש אי-צדק באבחנה זו ואף יותר מזה; יש בכך עידוד לגניבה על-ידי מציאה. אמרתי זאת גם לגבי סעיף 3, אבל אני אומר זאת במיוחד לגבי סעיף 7, ולזה אני מוסיף את ההערה בדבר חוסר המשמעות של "מוסד".

י. ה. קלינגהופר: מה פירוש "והוא איננו מבחינת אבידה"?
לשם מה זקוקים לתנאי זה?

א. י. י. י. : בעצם אין צורך במלים אלה ואפשר למחוק אותן.

י. ה. קלינגהופר: נראה לי שהמקרה היחיד בו יש משמעות למלים הללו הוא מקרה שאדם מצא אבידה כמוגדר בחוק, הפקיד אותה במוסד כלשהו והשאיר אותה שם. במקרה זה לא יכול סעיף 7, אולם בשאר המקרים אין כל משמעות פורקטית לתנאי "והוא איננו מבחינת אבידה".

הפיכת בעל המוסד או בעל המקום למוצא, על דרך סטטוטורית, אינה מתקבלת על הדעת בכל הנסיבות. יפה שהחוק מבחין בין הפקדה לבין השארה. הפקדה היא ברצון המפקיד וברצון בעל המוסד, ולכן גם אין כל קושי להפוך את בעל המוסד למוצא, שהרי הוא גם ידע וגם נטל; נטילת החפץ היא מעשה רצוני של בעל המוסד - יש לזכור שנטילה היא אחד היסודות של המציאה - ועל כן סביר גם שהוא יפוך למוצא בעבור תקופה מסויימת. לא כן הדבר כאשר מדובר בהשארה כפי במוסד. יכול להיות שהנכס הושאר שם ללא ידיעת בעל המוסד. אם זה מוסד גדול, ייתכן שבעל המוסד אינו מגלה את החפץ אלא כעבור חדשים, ואם אין לו ידיעה עליו, למעשה גם אין כאן נטילה, אלא אנו יוצרים פיקציה של נטילה ואנו אומרים שהוא מוצא סטטוטורי. האם לאור העובדה שהחוק מטיל חובות מסויימות על המוצא איננו מחמירים יתר על המידה עם בעל המוסד או המקום? הרי כאן מטילים אנו חובות שאי-קיומן הוא מבחינת עבירה פלילית, ומה אשם בעל המוסד שאף לא ידע על כך שמישהו השאיר נכס במקום? אין יכולים אנו להפוך אותו למוצא מבחינה סטטוטורית כשלפי הנסיבות לא ידע ולא היה עליו לדעת שהוא שאר נכס במוסד? אם כן, שאלתי היא אם זה זכון להפוך גם במקרה זה את בעל המוסד או המקום למוצא, עם כל הכרוך בכך.

י. קורן: השלים "והוא איננו מבחינת אבידה" מינוחרות. הגר-הכנסת קלינגהופר העלה שאלה רציניות: מה דינו של נכס שהוזנח אם הדבר לא הגיע לידיעת בעל המוסד? בסעיף 2 מוזכרת נטילה כאחד האלמנטים, ובמקרה זה אין נטילה ולכן מתעוררת השאלה. ייתכן שנוסף למחיקת המלים "והוא איננו מבחינת אבידה" יש לכתוב גם מתי מתחיל בעל המוסד להיות אחראי כמוצא.

אשר להצעה לגבי "מוסד", נראה לי שההצעה שלפנינו מגדירה ביטוי זה על-ידי שהיא אומרת "מוסד שבו מתגוררים, מתאכסנים, מאושפזים או מבקרים בני אדם". כמוכן, גם על כך תהיה פרשנות, אבל איני חושב שזה ביטוי בלתי מוגדר. באוטוריטה של "אגוד", למשל, אין מתגוררים, אין מתאכסנים ואין מאושפזים.

אני מציע להוסיף, שהמוצא חייב לנהוג לפי סעיף 2(ב). מי שנמצא במעמד של מוצא צריך להודיע על כך למשטרה, וחלות עליו כל ההתחייבויות. ייתכן שזה מובן מאליו, אבל לדעתי חייבים אנו להזכיר זאת לשם הבהרה. אני מציע להוסיף בטקסטה של סעיף 7 "כמוצא בהתאם לסעיף 2(ב)".

י. קורן:

הושמעה כאן הערה בקשר לגניבות, אולם ההצעה שלפנינו אינה באה לפתור מקרים של גניבות ואין טעם לכלול בה מקרים אלה. אם מדובר בגניבה, יש למשטרה אמצעים לטפל בכך. איני מציע שתוך הדיון בחוק זה נפתור בעיות הנוגעות לחוק הפלילי.

ב. הלוי:

אני מצטרף לחברי הכנסת אשר מתחו ביקורת על סעיף 7. הייתי מציע לחוק סעיף זה, כי ממה נפשך? או שזאת אבידה, או שזאת משמרת לפי חוק השומרים. כתוב בסעיף במפורש והוא איננו בבחינת אבידה, ולמה בכלל ליצור סטטוס כזה? גניח שאדם הפקיד את בגדיו בבית-חולים לפני שאושפז, ולפי ההגדרה של "אבידה" האושרת בין היתר יש להגניח שיצאו משליטתם, אם שכח לקחת חזרה את הבגדים שהפקיד אין זו אבידה. למקרה כזה נאמר בסעיף "יראו את בעל המוסד או המקום כמוצא". אני חושב שזה בלתי הגיוני, כי אם אין זו אבידה אין היא יכולה להפוך למציאה, אלא צריך לנתח כל מקרה לפי הנסיבות. מה שאינו אבידה הוא משמרת לפי חוק השומרים, וחוק השבת אבידה אינו צריך לטפל במקרים אלה.

ג. ארן:

אשר לדוגמה שהביא חבר-הכנסת הלוי, בחוק השומרים יש סעיף הדין במקרה שתמה תקופת ההפקדה והשומר עשה את המוטל עליו כדי להחזיר את החפץ ולא הצליח למצוא את הבעלים, או שהבעלים לא קיבלו את החפץ. אותו סעיף אומר שני דברים: אם מדובר במישהו בדרגה גבוהה יותר מאשר שומר חינם, כלומר בשואל או בשומר שכר, דרגת האחריות שלו יורדת לדרגת האחריות של שומר חינם. שנית, אם רוצה השומר להתפטר מאחריות השמירה, צריך הוא לפנות לבית המשפט לקבלת הוראות, והוא יהיה פטור מאחריות אם פעל בהתאם להוראות בית המשפט. בסעיף שלפנינו הכוונה הייתה לפתור בעיה זו ולא להטיל חובה לפנות לבית המשפט לגבי כל מוסד ולגבי כל מסמך או חפץ שנמצאו בו. בבתי מלון, למשל, אנשים משאירים פריטים קטנים שונים, וכבר הצביעו כאן על כך שיש להגדיר את הפריטים שהורשאו או הופקדו, אלא "פריט תרם" ההפקדה. אם לאחריתו תקופת ההפקדה השאיר אדם בבית מלון מסדק, איננו רוצים להטיל על בעל בית המלון את החובה לפנות לבית המשפט לגבי כל פריט פטור זה כדי לברר מה לעשות ולהתפטר מהאחריות. זו הייתה כוונת המשלה בסעיף זה.

אני מסכים שהפלים והוא איננו בבחינת אבידה מיוחדות. ועדת המשנה הכניסה מלים אלה כדי להסביר מה ההבדל בין סעיף 7 לבין יתר סעיפי החוק. אם אדם הפקיד פשהו בבית מלון ולא בא לקחתו, קובע החוק מבחינה סטטוטורית כי אחרי תקופה מסויימת משתנה מעמד הנכס מנכס מופקד לנכס אבוד, כי אם ישאר הנכס במעמד של נכס מופקד, יצטרך בעל בית המלון להגיש תביעה לבית המשפט כדי להתפטר מאחריות לגבי כל פריט פריטים משאירים בבית המלון. יש לזכור שלפי החוק גם שומר חינם נושא בדרגת אחריות מסויימת והוא צפוי עד שבע שנים לתביעות על פריטים שונים.

א. ירון:

אני מודה שמעייף 7, כפי שהוא מנוסח עתה, אינו יכול לעמוד בפני איזמל הניתוחים שמצבירים עליו עכשיו, אבל למעשה הוא הוכנס לחוק כדי לפתור בעיה פשוטה מאוד: כתי-חולים, בתי סוהר, מסעדות ובתי מלון פושאים חפצים לעתים קרובות, וחפצים אלה אינם בבחינת אבידה כי לא אבדו לבעליהם.

י. ארידור:

האם מסעדה היא מוסד לענין סעיף זה?

א. ירון:

על הביטוי "מוסד" אדבר אחד-כך. אם אדם השאיר במלתחה שליד מסעדה את המטרדיה שלו ולא לקח אותה, אין לומר שהמטרדיה אבדה לו, אלא הוא שכח אותה ואחד-כך הזניח אותה, ופני זה כתבנו בהערת השולים של סעיף 7 "נכס שהוזנח". הוא הדין אם אדם מפקיד את בגדיו לשמירה בהיכנסו לבית חולים או לבית סוהר. גם אז אין זו אבידה. אלא מה? המשטרה חשבה שזו הזדמנות נאותה לטפל גם בדברים אלה. ברוב המקרים האלה יש להגניח שמדובר בדברים חסרי ערך ממש, אולם צריך להיפטר מהם באופן כלשהו. אם מדובר במעילים, למשל, הם תופשים הרבה מקום. לכן הוצעה ההצעה שלפנינו.

א. ידין:

אני מקבל את הצעת חבר-הכנסת קלינגהופר לכתוב "מתום תקופת ההפקדה", וגם חבר-הכנסת הלוי הציע זאת. מובן שאין זה יכול להיות שהתחלת ההפקדה, אלא רק מסופה. נראה לי שצריך להבחין בין השארה לבין הפקדה. בבית מלון, למשל, יכולה להיות גם הפקדה וגם השארה. אם אדם מוסר דברים לשפירה במשרד, זו הפקדה, כי הוא גם מקבל אישור או קבלה, ואם הוא משאיר דברים בחדר בו התאכסן, הרי זו השארה.

צריך לוודא אם התקופה הקבועה בסעיף זה תואמת את התקופה שקבעה הוועדה בסעיפים הקודמים.

הושמעו כאן הערות לגבי המונח "מוסד". אני מוכן להסכים לכל מונח מתאים יותר ואני מודה שלא התעסקנו בענין זה. כל מה שרצינו הוא לבסח את הסעיף כך שאפשר יהיה להבין אותו. אם חברי הוועדה יציעו מונח מתאים יותר, אין לי התנגדות שהוא יבוא במקום "מוסד". נראה לי שגם מסעדה כלולה כאן, כי כתוב "או במקום כיוצא באלה". אני רואה שבחוקרת הכחולה היה כתוב "במסדה או במקום", ואילו ועדת המשנה כתבה בשורה הראשונה "במוסד" ובהמשך הסעיף - "מקום". אם מליאת הוועדה רוצה לכתוב גם בשורה הראשונה "מקום", אין לי התנגדות לכך.

י.ה. קלינגהופר: דצוי לחזור למלה "מקום" גם בשורה הראשונה של הסעיף.

א. ידין:

אם חפץ הושאר או הופקד, אין מוצא. אם אדם שהתאכסן בבית מלון השאיר חפץ מסויים בחדרו, עובד בית המלון הלוקח אותו חפץ אינו מוצא מציאה, אלא הוא בגדר אדם שלקח חפץ שהושאר במקום. בא חוק זה ואומר שהחפץ לא יעבור לעובד בית המלון ולא לאיש המופקד מטעם המסעדה על המלתחה או לסוהר הרושם את חפצי האסירים, אלא לבעל המקום.

י. ארידור:

ומה אם מדובר לא בעובד של צפת המלון, אלא במתאכסן אחר שבא במקומו של המתאכסן הראשון ושאינו חייב לבר לבעל בית המלון?

א. ידין:

לאותו מתאכסן אין שום מעמד מיוחד. הוא יכול לפנות לבעל בית המלון ולומר שמצא חפץ השייך למתאכסן שקדם לו, ולפי האמור בסעיף 7 יהפוך בעל בית המלון למוצא. אם אותו מתאכסן יקח לעצמו את החפץ, צריך לבחון אם יש בכך עבירה לפי החוק הפלילי.

אני מסכים עם אלה האומרים שענין העבירות הפליליות הוא ענין בפני עצמו. בחוק זה אין יוצרים עבירות פליליות של גניבה או של העלפת חפצים, אלא הפליליות היא רק באי-קיום החובות הפינהליות שמטיל חוק זה. אם אדם לקח לעצמו דבר שהוא בבחינת חפץ מוזנח, זה ענין של החוק הפלילי.

י. בן-ארץ:

פרופ' ידין הסביר כבר את המניעים של סעיף זה ולא אחזור על כך. אסביר רק את הנעשה המשטרית הפרקטית שהולידה את הסעיפים 7 ו-8, וכאן ארשה לעצמי לתקן דבר אחד: אין הדברים כך שהמשטרה דואגת לבד עיניה תחום גרוס של עליה היא יכולה להדחיק את סמכויותיה ולקבל עוד אבידות, אלא להיפך; היא מקבלת את האבידות לידיה בין שהיא רוצה בכך ובין שאינה רוצה בכך. סעיף 8 מדבר על מיטלטלין של אדם שעקבותיו נעלמו או שנפטר ויורשיו אינם ידועים. לכאורה, עניינים מסוג זה צריכים לעבור לידי האפוטרופוס, אולם למעשה האפוטרופוס מקבל לדיו רק דברים חשובים, וכך יוצא שלמעשה המשטרה היא המטפלת בדברים, שלכל הדעות היו צריכים להיות בתחום טיפולו של האפוטרופוס הכללי. אם נפטר אדם ערירי והשאיר חפץ, פוגים למשטרה, והיא מתחילה בחיפושים אחר יורשים, כי לפי החוק היא גושאת בחובה כלפי רכוש.

סעיף זה אינו מתייחס לכל מקום, אלא אומר "במוסד שבו מתגוררים, מתאכסנים... או במקום כיוצא באלה". מוסד שבו מתאכסנים הוא בית מלון, למשל; מוסד שבו מתגוררים זה בית חולים. אני רק לא רואה היכן מופיע בנוסח הלבן הסעיף המדבר על כלי תחבורה ציבוריים.

בענין זה הסתפקנו בפתרון המוצע בסעיף 3. ש. ארן:

אם כן, מה ייעשה לגבי תחבורה ציבורית? י. בן-ארץ:

אם נמצאה אבידה באוטובוס, לפשל, דינה כדין אבידה רגילה. אם חפץ נפסד ל"אגד" כדין חפץ שהופקד. פ. ביבי:

כאשר דיברנו בזמנו על חפץ שהושאר חשבנו על כלי תחבורה, כי שם אדם אינו מפקיד את החבילה שלו אלא משאיר אותה. הוא לא יפסיד אותה. י. בן-ארץ:

אם אדם שכח חפץ מסויים, ויגבי חפץ ששכח בן-ארץ חושב כי אין זו אבידה. ב. הלוי:

ואיננו את החפץ במושאר כמעין אבידה, אבל לפעשה חבילה שהושארה באוטובוס מתוך שכחה אינה בדיוק אותה אבידה ששכחנו מדברים עליה, איננו חפץ שנשכח מידיו של מישהו. אם המשטרה מחוייבת לטפל בדברים הללו, מן הדין שיהיה לה איזה בסיס חוקי בחוק. אין היא יכולה לפעול לפי סעיף 770 של המגילה, ומפני זה מוצע כאן לבטל את סעיף 770. אין זה הדבר היחיד בו עמלה המשטרה להשיג הסדר חוקי לפעילות שהיא נאלצת לנהל בכוח הפציאות. זאת מטרת הסעיף. הייתי מציע להחזיר את ענין התחבורה הציבורית. י. בן-ארץ:

היינו מודעים להשפעת ענין התחבורה הציבורית. ענין זה היה מיותר לאור התיקונים שנתקבלו במסגרת החוק. פ. ביבי:

ענין זה פנוסה גם בסעיף 3. היו"ר י. גולדשמידט:

המקרה של השארת חפץ בכלי תחבורה, באוטובוס לפשל, מאפיין את כל הסעיף. כשם שוועדת המשנה הגיעה, בצדק, למסקנה שהשם הזה הוא אבידה, כפשוטה ודחתה את כל הספיקות שהשתמעו מדברי בן-ארץ ושהביאו, כנראה, לניסוח סעיף סטטוטורי מיוחד - כך גם צריך שבית המשפט יהיה חופשי בענין זה. מה זה בכלל לאבד משהו? כשאדם מאבד חפץ, זה תמיד בהיסח הדעת, וזה אמור גם לגבי חפץ שהושאר באוטובוס. נכון שכאשר מניח האיש את התיק שלו בחלק העליון באוטובוס הוא יודע שהוא שם אותו שם, אבל בצאתו מהאוטובוס הוא שוכח אתהתיק. הוא לא השאיר אותו שם מתוך ידיעה או מתוך רצון להפקיד אותו, אלא מתוך שכחה, וזאת פשוט אבידה, וצריך להשאיר את הענין לבית המשפט, ולא לכתוב הוראה מיוחדת לגבינו בחוק. ב. הלוי:

אותו דין יחל על סעיף 7 כולו. למה צריך הוראה מיוחדת לגבי תחנת רכבת או מקום ציבורי? אם מישהו שוכח שם דבר, זה כאילו שכח אותו באוטובוס, כלומר, זו אבידה. סעיף 7 אמר שכבוד חדשים יהיו את החפץ שהושאר או הופקד כאבידה. זו אבידה ברגע שהאיש משאירו אותה במקום ושכח אותה. אולם אם החפץ הופקד, חל על כך חוק השופדים. מד ארן אמר, שאם אדם הפקיד חפץ שלו אצל מישהו, זה האחרון הוא שופד. השאלה היא איזה שופד הוא. בעל בית מלון? הוא אפילו שופד שכר במקרים מסויימים, אבל אם אינו שופד שכר הוא שופד חנינם. יש סעיף האומר כי האיש שפקידים בידיו את החפץ אינו נושא בשום אחריות, חוץ מאשר דשלוות. אם כן, מנהע מתייחסים אנו לאן לחפצים קלי ערך או ללא כל ערך ממש? אם מדובר בחפץ קל ערך, לזה לא דרושים חוקים, אלא החיים יעשו את שלהם בצדו, ואם מדובר בחפץ חשוב, כגון שאדם שכח את תיק הכסף שלו ואינו יודע איפה, זאת אבידה כפשוטה ואין צורך בהוראה מיוחדת. כאמור, הפקדה יוצרת יחסים משפטיים לפי חוק השופדים. הנפקד הוא שופד, והחוק קובע איזו אחריות רובצת על השופד. אם יהיה זה טורח לפנות לבית המשפט, לא יפנה השופד לבית המשפט בדברים קלי ערך. י. גולדשמידט:

אבל האם כתוב בחוק השופדים שגואימול שלא לפנות לבית המשפט? היו"ר י. גולדשמידט:

אם הופקד בבית מלון אפילו דבר קל ערך, בעללביית המלון ילחש בגנבל אם יפעל כפי ש. ארן:

שאושר חבר-הכנסת הלוי.

ב. הלוי:
אם מדובר בצעיה, בדרך-כלל אין מפקידים
אותו, אלא תולים אותו בחדר בבית-המלון.
אבל אם זה תיק בעל ערך, מפקידים אותו ומקבלים קבלה. לדידם של אלה
הרואים קושי בכך שהחפץ צריך להידרש תוך חזשים, ואם לא נדרש עד תום
אותה תקופה, יראו את בעל הפקום כמוצא, צריך לתקן את חוק השופדים ולומר
שכל הכתוב בו טוב, אלא אם כעבור תקופה מסטוטורית מסויימת אין האיש
תובע את המשפחה שלו בחזרה. באותו מקרה יחול דין אחד. לדעתי, צריך
להשאיר דברים אלה לצטיבות העניין, כפי שיובאו לפני בית המשפט. בית
המשפט יחליט אם יש צורך לטפל בשופד, או אם זו צטיבה בלאו הכי, אבל
אין צורך בסעיף, בלא פחות מיוחד הקובע תקופה כלשהי. אם כן, הצעתו היא
לשחוק את סעיף 7.

הנימוקים של פר בן-ארי התייחסו לסעיף
7 בלבד, ולא לסעיף 8.

פ. פייבי:
מר ארן עמד כבר על ההבדל בין המצב
שחוק זאת בא ליצור לבין המצב שיוצר
חוק השופדים, ואיבני מוסיף על זה דבר. בסעיף 7 באנו ליצור מצב שאותו
חפץ שנשכח לא ייחפץ מיד לאבידה, כי אדם ששכח חפץ בפקום מסויים חזקה
עליו שיחזור כעבור זמן מה לאותו מקום כדי לחפש את הדבר שהשאיר שם.
אם נחחק את סעיף 7, יצטרך בעל בית המלון לרוץ מיד למשטרה ולהביא אליה
את החפץ ששכח המתאכסן בבית המלון, ואם יחזיק אותו אצלו, ייחשד בגניבה.
אנו רוצים שהאדם ששכח חפץ כלשהו, מצבו יהיה קל ככל האפשר ולא יצטרך
לפנות למשטרה ולשאול אם הגיע אותו חפץ לידיה, אלא יוכל לגשת לאותו
מקום בו שכח את החפץ. מטעמים אלה יצטרך שד"ר בתדשיים. אם זכור
הוועדה ירצו לשנות מועד זה, אין זה עניין עקרוני שאנו עומדים עליו, אבל
מכל מקום צריך לקבוע תקופה.

ב. הלוי:
יש גם מקרים בהם אדם אינו יודע איפה
שכח את החפץ. מה יעשה במקרים אלה?

- הוא יפנה למשטרה.
פ. פייבי:

הי"ר י. גולדשמידט:
איבני חושב שחוק השופדים נברא כדי
להסדיר, דרך אגב, תופעה המונית של
אבידות או של דברים שהופקדו וגשכחו. מגישי הצעת החוק נזכחו לדעת שיש
במצבי אלה תחום שרצוי להסדירו, וההסדר הנקח והאפשרי אינו בתחום חוק
השופדים. השאלה שאנו צריכים להכריע בה היא אם רוצים אנו לתלות הכל
בחוק השופדים. אישית אני מתנגד לזה. סעיף 7 צריך להסדיר תחום זה,
ויש רק מקום לדון אם יש בו אי-בהירות או מגרעת אחרת בניסוח כדי לתקן
זאת.

הדבר המאפיין תחום זה הוא שהחפץ הושאר
לפי הזמנת הבעלים. אנו מתכוונים לאותם מוסדות שמנהליהם קובעים סדרים
לפניהם השוהים שם יוכלו להפקיד, למסור או להניח חפציהם במקום לזמן מה.
אם מדובר בחפץ יקר ערך, בעלו בדרך-כלל מפקיד אותו בקופה ואינו משאיר
אותו סתם בכך בחדר בבית המלון.

ג. האוזנר:
על ההפקדה בסעיף של בית המלון-חל
בדרך-כלל חוזה מיוחד ששני הצדדים
חותמים עליו. כלומר, הפתרון הוא ביחסים חוזיים שחוק זה לא יחול עליה,
וזה הכלל. אני אומר זאת רק בסיוע לדברי היושב ראש.

הי"ר י. גולדשמידט:
במספר רב של מקרים גם בעלי הפקום יודעים
של מי החפץ שהושאר או שהופקד. אם חולה
מפקיד מזוודה שלו לזמן שהוא מאושפז והוא מקבל מספר למזוודה שהפקיד,
יודעים בבית-החולים של מי המזוודה. החוק המוצע אינו בא לחייב בכל
מקרה את בעל הפקום לפנות למשטרה כדי להחזיר את החפץ, אלא הוא משאיר
את העניין פתוח כדי לא לגרום לטורח גדול מדי. בבית מלון, למשל,
מתחלפים המתאכסנים מדי יום ביומו, ולכן קל יותר לדרוש מהיחיד, בעל
החפץ, לבוא לחפש אחר הדבר שהשאיר, אם הדבר יקר לו במידה מספקת. אם לא
עשה כן, סימן שוויתר או התיאש, כלומר, הפקיד את הדבר, ובעניין זה קסעיף
קובע תקופה.

היו"ר י. גולדשמידט:

אני מחייב את כוונת הסעיף, כי במדינה שלנו שוהים הרבה אנשים במקומות המאוזכרים בסעיף, ויש ודאי עשרות ומאות מקרים של הזנחת חפצים. על כן איננו צריכים להכביד לא על-ידי הצמדת הענין לחוק השוטרים ולא על-ידי חיוב הבעלים לעשות כל הצעדים כדי להודיע על האגידה. מה שאנו אוטרים כאן הוא שהיחיד אחראי לשמירת חפציו.

לדעתי, מטעדה אינה בצדק סעיף זה, אלא בגדר סעיף 3. זו רשות של אדם שרבים מצויים בה. מטעדה היא כמו חנות. אני מסכים עם חבר-הכנסת הלוי ששכחה היא אחד מסימני האבידה, ולדעתי, על מטעדה חל סעיף 3. מטעדה אינה מוסד, אבל אם המלה "מוסד" נראית פרובלמטית, נחליף אותה במלה אחרת.

י.ה. קלינגהופר: אפשר להחליף אותה במלה "מקום".

היו"ר י. גולדשמידט: לי נראה שהמלה "מוסד" עונה על רוב המקרים שאליהם אנו מתייחסים.

י. ארידור: אני רוצה להפנות את תשומת-לבכם לכך

שיש נימוק טוב למחוק את סעיף 7. ההגדרה של "אבידה" בסעיף 1 היא: "פיטלטלין שאבדו לבעליהם, או שהשאיר חפץ במוסד, בין שהפקיד אותו ובין שהשאיר אותו לפי סעיף 7, חלה הסייפה של הגדרת "אבידה". לפיה הפיטלטלין בנסיבות הענין יצאו משליטת בעליהם. לפיכך חל ספי'לא על בעל המוסד סעיף 2 (א) האומר: "המוצא אבידה ונסלה (להלן - המוצא) חייב להשיבה לבעלה". אם כן, הנחה היושב ראש שאין מחייבים את בעל בית המלון להתקשר למשטרה או לבעל האבידה מנוגדת לסעיף 2. מכיוון שחלים ספי'לא סעיפים 2-3, סעיף 7 נראה מוזר, כי הוא אומר "נכס שהופקד או הושאר... והוא איננו בבחינת אבידה". אם נכנס הושאר או הופקד, הוא הופך להיות אבידה לפי סעיף 2, כי יצא משליטת בעלו.

י.ה. קלינגהופר: אבל בעל המוסד לא נטל את החפץ.

י. ארידור: לפי ההגדרה של "אבידה" בסעיף 1 הופך החפץ לאבידה עוד לפני הנסילה.

א. ירון: מפני זה אנו מציעים לפחוק את המלים "והוא איננו בבחינת אבידה" בסעיף 7.

י. ארידור: אני מציע שבענין זה תחול ההלכה הכללית התלה על אבידה. איני רואה שום סיבה

לקבוע כאן דין מיוחד.

מתחתי במקרה על המלה "מוסד" כי אינה משביעת רצון. המלה "מקום" נראית לי עוד פחות מ"מוסד", בייחוד אם מוחקים את המלים "והוא איננו בבחינת אבידה". למעשה אנו מבטלים לחלוטין את סעיף 2. כל בקודה היא מקום, מלבד אם נמצאה האבידה באמצע הכביש, למשל. לו היו מציעים מלה מתאימה יותר מ"מוסד", הייתי יכול לקבל את סעיף 7, אך כיוון שאין הצעה כזאת, סעיף 7 - בייחוד אם הופכים אותו ללקס-ספציאליס - מרוקן את כל החוק מתכנו. אנחנו צריכים להחליט אם אנחנו בעד סעיף 2 או בעד סעיף 7. מאחר שקיבלנו את סעיף 2 כעיקרון, אני מציע למחוק את סעיף 7.

א. אנקורינו: באופן עקרוני אני בעד השארת הסעיף, כי

אני רוצה שבמשך חדשים יהיה החפץ צמוד למקום בו נמצא, כי זו הדרך הקלה ביותר לבעל החפץ שהוזנח למצוא אותו. אם הוזנח החפץ בבית מלון, יפנה בעליו לבית המלון, ועל כן לא הייתי רוצה שהחפץ יעבור פיד ליד. בגלל זה בלבד אני בעד סעיף מיוחד בענין זה.

א. אנקורירון:

המלה "מוסד" צורמת את האזן בהקשר זה, ולדעתי, אפשר להסתפק במלה "מקום". אם כן, אני בעד הוצאת המלה "מוסד". אני בעד שחיקת המלה "שהופקד", כי אני מצטרף לדעה האומרת שעל פקדון חלים דיני פקדון.

י.ה. קלינגהופר: בהתחלת הדיון בסעיף זה הוצע שלגבי פקדון ידובר על התקופה שפיוס תום מועד ההפקדה, ולא על התקופה שפיוס ההפקדה.

א. אנקורירון:

דין פקדון בהקשר זה אינו שונה מדין פקדון בכל הקשר אחר. לא הייתי רוצה להפוך את הפקדון בשלב כלשהו לאבידה. אני מבין שיש הצעה למחוק את המלים "הוא איננו בכחינת אבידה", כי אחרי חדשים הופך החפץ לאבידה. בתקונים שהצעתי אני בעד קבלת סעיף 7.

ג. האוזנר:

השאלה העומדת לפנינו היא אם השארית מעיף 7 מקילה או סבכירה על בעל החפץ, ולאחד הוויכוח שהיה כאן נדמה לי שבסופו של דבר, אם בעל החפץ יכול לזכור את המקום בו שכח את החפץ, הכתובת הראשונה שאליה יפנה זה המקום בו שכח את החפץ. מדרך הטבע שאם אדם נזכר במקום בו שכח את החפץ הוא פונה לאותו מקום. אם אינו נזכר במקום הוא פונה למשטרה. למען אותם אנשים שכן זוכרים את המקום, הכתובת הבטוחה ביותר ביא המקום בו השאיר את החפץ, ולשם זה רצוי להשאיר את סעיף 7.

אשר לפקדון, צדקו חברי הוועדה אשר

אמרו שחלים עליו כללים מיוחדים. פקדון, לעתים הוא בשכר, ולעתים בחינם. אדם מקבל אותו מרצונו. אנו יכולים להציע פתרון לבעל מסעדה לגבי דברים שהושארו במסעדה שלא מרצונו, אבל אם מדובר לפקדון, יש יחסים דו-צדדיים. יחסים אלה יש שאם נערכים על-פי חוזה - בבית סלון צריך לחתום על תנאי ההפקדה - ויש שהחוק חל עליהם. לשם כך יש לנו חוק השוטרים שחבר-הכנסת הלוי הצביע עליו. לכן, אחת מהשתיים: או שנכתוב שלא חלים יחסים חוזיים, ובמקרה כזה לא די בכתוב בסעיף 12, כי אני מדבר על חוזה ולא על חוק; או שנלך בדרך הרבה יותר פשוטה לדידי ונצוץ סעיף 7 את ענין ההפקדה, כי בדרך-כלל יש לגביה כללים שהושכמו בין הצדדים, ואם לא הושכמו, מן הדין שיחול עליהם חוק הפקדון ולא חוק הזניחה, אם אפשר לקרוא לזה כך.

בסיכומו של דבר אני בעד השארת סעיף 7

לגבי אותם חפצים שנשכחו או שניטשו במקום מסויים, אבל אני מתנגד להחלתו לגבי כל הנוגע לפקדונות.

מ. בן-פורת:

עקרונית צריך להשאיר, לדעתי, את סעיף 7 ולהגביר את אחריות בעלי המוסד. מה שפריע לי בסעיף זה אלה המלים "או מבקרים בני אדם", כי הן חלות כמעט על כל מקום.

מ. ארן:

הכוונה, למשל, למלתחה שליח המפריה באוניברסיטה בה מפקידי חפצים.

ב. הלוי:

דיברנו על כך שלטובת שני הצדדים רצוי שהחפץ יישאר במקום במשך תקופה מסויימת. אולם מה חובתו של בעל המקום במשך החדשים שקבענו? האם חלות עליו בכלל חובות במשך תקופה זו? כתוב שהוא הופך למוצא כעבור חדשים, ומכלל הן אתה שופע לאו. יוצא שבמשך חדשים החפץ הוא הפקר, ובעל המקום יכול אף להורות לפרסובל לזרוק את כל החפצים שהושארו. אם כן, שאלתי היא מה דין החפץ ובעל המוסד במשך חדשים, אני מדבר על השארה, ולא על הפקדה. האם איננו יוצרים כאן חלל ריק מבחינה משפטית?

מ. ביבי:

הרי בעל המוסד צריך למסור אותו תוך חודשים. אם כן, איך יזרוק אותו?

היור"ר י. גולדשמידט:

הוא אינו שונה מהמוצא הרגיל.

ב. הלוי:

אבל הוא אינו מוצא. האם הכוונה היא שדוחים את חובות המוצא לחדשים?

ס. ארן: לפי ההגדרה בחוק השומרים, כל המחזיק
בנכס כדין הוא שומר. בעל המקום הוא
לפחות שומר חנם. בעל בית מלון, למשל, יכול להיות שומר שכר.

היו"ר י. גולדשמידט: נכריע תחילה בשאלה אם להשאיר את סעיף
7 או לפחוק אותו. אם יוחלט להשאיר את
סעיף 7, נתייחס לתיקונים שהוצעו.

ה צ ב ע ה

ההצעה להשאיר את סעיף 7 בחוק - נתקבלה

הסתייגות: לחבר-הכנסת הלוי,

היו"ר י. גולדשמידט: פרופ' ידין מוכן להציע לנו מספר
תיקונים לסעיף 7 לאור ההערות שהושמעו.
אם כי לא נסיים בישיבה זו את כל מלאכת הניסוח של סעיף זה.

א. ידין: התעוררה כאן השאלה אם יש צורך לדבר
גם על נכס שהופקד, או רק על נכס שהושאר.
אני סבור שיש להתייחס בסעיף זה גם להפקדה, כי במקומות כמו תיאטרון
או אולם קונצרטים נהוג שאנשים מוסרים את מעליהם במלתחה וקורה שהם
שוכחים אותם שם. מסיידת פעיל לשמירה במלתחה היא ללא ספק חוזה הפקדה,
אך גם יכול להיות שאדם שוכח את מעילו על כיסא בתיאטרון. לכן יש לדבר
בסעיף גם על הפקדה וגם על השארה. אולם בעקבות זאת יש לחשב את החדשיים
לא סיום ההפקדה אלא סיום תום תקופת ההפקדה, ותקופת ההפקדה תלויה
בנסיבות המקרה. אם מדובר בהפקדה במלתחה של אולם קונצרטים, הדי
תקופת ההפקדה היא מהתחלת הקונצרט ועד סופו, ורק עם תום פרק זמן
זה מתחילה לרוץ התקופה של חדשיים הקבועה בסעיף. אם מדובר בבית-חולים,
תקופת ההפקדה מקבילה למשך האישפוז, ואם מדובר בבית-סוהה, תקופת
ההפקדה מקבילה לתקופת המאסר.

אני מסכים להוסיף בסעיף 7 שאין סעיף
זה בא לגרוע מהתניות של חוזה הפקדה. בנוסחו הנוכחי כולל סעיף זה
גם הפקדת דברי ערך בכספת של בית המלון, ולאודווקא השארת חפצים
בחדר המגורים בבית המלון. לכן כדאי אולי להוסיף שאין סעיף זה גורע
מהתנאה בין שני צדדים.

אשר למלה "מוסד", אני מציע לחזור
בעניין זה לנוסח שבחוקרת הכתולה ולכתוב בשורה הראשונה "מקום או
מוסד" ובשורה השניה "מקום".

י. ארידור: כתוב "מקום שבו מבקרים בני אדם".
נוסח זה כולל כל מקום בארץ, כי איפה
אין מבקרים?

א. ידין: אני מוכן להסכים לפשרה: למחוק את
המלה "מתגוררים". אם בותבים "שבו
מתאכסנים, מאושפזים או מבקרים בני אדם", ברור שהמסותף לכל התיאורים
האלו הוא הזמניות או השהות הארעית במקום, בעוד שהמלה "מתגוררים"
מכניסה אלמנט של קביעות שאיננו רוצים בו.

י. בן-ארי: בבתי אבות, למשל, מתגוררים בני אדם.

א. ידין: הפרובלמה היא של בתי קולנוע וכיוצא
באלה.

י. ארידור: מה ההבדל בין "נכס" בסעיף 7 לבין
"מיטלטלין" שעליהם מדברים בכל החוק?

ס. ארן: בהתחלה היה כתוב "נכס" בכל החוק
ואחר-כך שינינו את זה ל"מיטלטלין".

א. ידין:
אבל למה נאמר בפע"ף 6, למשל, "אבידה" שהיא מילטלין? במקום "אבידה" שהיא נכס? הלא לא יכול להיות ספק שמדובר במילטלין. אין זה כל כך נהוג לפצוא מקרקעין.

י. ארידור:
שאלתי היא מדוע צריך להשתמש בשני ביטויים שונים באותו חוק.

א. ידין:
ודאי שאני בעד אחידות בחוק, אבל אני גם בעד גישוח שאינו מכביד על הקורא. המלה "מילטלין" מאד לא שימושית, ואילו המלה "נכס" שווה לכל נפש.

אני מציע למחוק את המלים "זהו אינו בבחינת אבידה", כי אינן בחוצות והן מעוררות ספיקות שלא רצוי לקסור אותן בהם.

אם התקופה של חדשים אינה טעונה שינוי לאור התקופות שנקבעו בפע"ף 4, אינני מציע לשנותה.

ס. ארן:
אשר לבעיה שעורר חבר-הכנסת קלינגהופר, אפשר לכתוב "ואת בעל המוסד או המקום שהנכס נמצא בידו - יראו כמוצא".

א. ידין:
אני תמיד מהסס להשלים דברים על-ידי תוספת.

י.ה. קלינגהופר:
דעתי אינה נוחה, אבל אני פסלים עם מה שאוסר פרופ' ידין בענין זה.

היו"ר י. גולדשמידט:
מספר חברי כנסת הציעו למחוק את המלה "הופקד", ואילו פרופ' ידין מציע להשאירה, אבל לומר שפע"ף זה אינו בא לגרוע מתנאי הפקדה, או מזכויות לפי תנאי הפקדה.

ג. האוזנר:
הצעה זו מניחה את דעתי.

היו"ר י. גולדשמידט:
כן הציע פרופ' ידין לחזור לנושא שבחובות הכחולה המדובר בהתחלה על "מוסד או מקום" ואחר-כך על "מקום".

י.ה. קלינגהופר:
למה להזכיר את המלה "מוסד"?

ס. ביבי:
ועדת המשנה התלבטה בענין זה והחליטה למחוק את המלה "מקום" בשורה הראשונה, כי רצתה להבחין בין מוסד מאחת הקטגוריות המנויות בפע"ף לבין מקום אחר שאינו בבחינת אותן קטגוריות שנמנו. מסיבה זו אני מציע לא לשנות את הנוסח הלבן.

ס. ארן:
המלה "מקום" באה להרחיב במקצת את המלה "מוסד".

היו"ר י. גולדשמידט:
חבר-הכנסת ארידור אומר שכל חפץ נמצא במקום בלשהו. נראה לי שהצירוף של "מוסד ומקום" בא לכלול מוסד ומקום כעין מוסד. פרופ' ידין הציע למחוק את המלה "מתגוררים".

ס. ביבי:
אפשר לוותר על מלה זו.

היו"ר י. גולדשמידט:
כן הציע פרופ' ידין למחוק את המלים "והוא אינו בבחינת אבידה" וגם תיקון זה מתקבל.

י.ה. קלינגהופר:
הנוסח הסופי צריך לכלול גם את התיקון: "בתום תקופת ההפקדה במקום שהיום שהופקד".

גם תיקון זה נתקבל.

ס. ארן:

י.ה. קלינגהופר: אני מציע לכתוב שעוד לפני תום תקופת ההפקדה בעל המקום יהיה רשאי להודיע למשטרה על החפץ שהופקד או הנשאר. איני מציע להטיל עליו טמש חובה להודיע על כך למשטרה לפני תום החדשים, אבל אם הדגשתו היא שבנסיבות הענין אפשר לצפות שבעל החפץ יבוא לבקש אותו קודם לכן ויש לו יסוד להניח שבעל החפץ שכח את החפץ, צריך שיהיה רשאי להודיע על כך למשטרה לפני תום תקופת ההפקדה.

בעל המקום רשאי תמיד לעשות זאת.

ס. ארן:

י.ה. קלינגהופר: נכון שהוא סמילא רשאי לעשות זאת, אבל השאלה היא אם המשטרה תראה חובה לעצמה לרשום את ההודעה כדי שתוכל למסור את האינפורמציה לבעל החפץ.

א. יריין: איני סתאר לי, שאם יבוא בעל החפץ לאחד חדש ימים ולא לאחר חדשים, תפתח המשטרה את סעיף 7 ותאמר לו כי עליך לחכות עוד חדש כדי לקבל את החפץ. אם בעל המקום מודיע על החפץ, המשטרה רושמת זאת.

הישיבה ננעלה בשעה 11.00.